

8. 4. 2018 - Sajme z kamene

1. čtení: 2Pe 1, 5-7

Píseň: 643 - Když soumrak zhasí světlo

Základ kázání: 1Pe 2, 1-8

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

a jéje. Tak to má Českobratrská církev evangelická (ČCE), jedna z největších drbáren ČR, hodně co dohánět. Přestat pomlouvat? Nedrbat a neklevetit? A ještě k tomu nezávidět?

Těžký je život křesťana. Zejména klevetícího evangelíka. Zejména během Velikonoc a čerstvě po nich. Velikonoce jsou také svátkem nového začátku. A období po nich by mělo být dobou nových narození lidských duší. Dobou nového počátku hlubšího duchovního života.

Už starocírkevní perikopy proto pojímají první neděli po Velikonocích jako neděli, kdy se má člověk stávat „nově narozený dítětem.“ Tedy tvorem bezelstným, poslušným. Tvorečkem, kterému závist ani přetvářka nic neříkají. Ačkoli ani biologicky nově narozeným dětem toto dlouho nevydrží. Natožpak dospělým po Velikonocích. Alespoň absence pomluv a drbání však novorozeňatům vydrží pár let.

O Velikonocích znovu prožíváme svou smrt spolu s Kristem - odumření starému člověku. I nové narození s Kristovým vzkříšením. O Velikonocích každoročně „okoušíme, že Pán je dobrý.“

A většina lidí na tom zůstane. Rok za rokem, Velikonoce za Velikonocemi, Vánoce za Vánoci. „Ochutnal jsem, že Pán je dobrý, že mě má rád - tak oukej, mně to stačí.“ Kdepak „růst ke spasení“ (v. 2). „Mně/nám to takhle stačí - a kdo má právo do toho mluvit?“

No... Bůh. Taky třeba Ježíš Kristus... tedy ti, kteří nenávidí špatnosti, lsti, přetvářky, závist i pomlouvání. Ti, kteří se jich nikdy nedopustili. Ti, kteří nabízejí nefalšované duchovní mléko, aby člověk mohl růst k příkladu jejich dokonalosti. Aby člověk mohl odrůstat a odumírat starému člověku skrze duchovní výživu.

O pár let později, v 2Pe, to Petr zopakoval jinými slovy: Láska je až vrchol lidského růstu ke spasení. Až poslední cíl. Ne začátek. Prvním krokem je důvěra, víra. Stejně jako u miminka. Druhým krokem je připojit k této důvěře ctinnost - čest. Už na čest většina lidí nedosáhne. A pak nastupuje celá řada dalších stupňů před tím, než je dosažena agapé. Tedy láska, kterou projevuje Bůh člověku i ve svém soudu.

Tak většina lidí zůstává horko těžko na prvním kroku cesty ke spasení. Na první části růstu ke spáse. Na víře. Čímž se ani neblíží cti. Natožpak poznání. Natožpak poznání náboženskému, neřku-li duchovnímu nebo dokonce biblickému. Jak málo i evangelíci znají z duchovna, Písma, vlastního náboženství... Dokonce si dnes v této neznalosti někteří evangelíci i libují.

Čímž si dláždí cestu k vyhnutí se zdrženlivosti. Poznání totiž vede člověka ke zdrženlivosti. Nemám-li však poznání, nejsem-li vzdělán, nečtu-li, na biblické ani jiná setkání nechodím, pak mám dobrou výmluvu vlastní neznalosti a nevědomosti. A nemusím být zdrženlivým.

Tak se nemohu naučit ani trpělivosti. Bez trpělivosti pak není zbožnosti. Bez zbožnosti není bratrská ani sesterská náklonnost. Zato přetvářka obojího snadno.

Čímž je cíl těchto, poslední krok této cesty - láska - v nedohlednu. Protože zůstat na tom, že „jsem ochutnal, jak mě Bůh má rád,“ už stačí i většině evangelíků.

Škoda. Živý kámen odvaleného velikonočního hrobu tak zůstává ležet bez povšimnutí a bez zájmu. Duchovní mateřské mléko vytékající z tohoto živého kamene jakbysmet. A tak to velikonoční novorozeně, ten nově narozený člověk, umírá. Stejně jako novorozeně biologické, nedostává-li se mu mléka.

ČCE má mnoho co dohánět. Je sice tvořena mnohými kameny - ale kolik z nich je živých? A kolik z nich žije z duchovního mléka Božího slova?

Přitom stačí nepodléhat svému předurčení k pádu. Stačí volit cestu pryč od své přirozenosti. Od lstí a přetvářek, pomluv a závisti. Od podvodů a planých řečí. Od skrblictví a dalších projevů porušené lidské přirozenosti. Totiž volit cestu pryč od hříchu - od vzpoury proti Bohu, kterou máme všichni v krvi.

Velikonoce byly pouhým začátkem. Jak ty letošní, tak i ty, při nichž byl ukřižován Kristus. Tak Veliká noc již israelská, během které utíkali z Egypta. Israelce po této Velké noci čekalo Rudé moře, pronásledování Egypt'any, dlouhé putování pouští. Po cestě snad ani jednou neobstáli - ani jim nechutnalo duchovní mléko trpělivosti, zbožnosti a sebezapření. Tak ho prostě odmítali a nepožívali.

Kristu toto mléko také nechutnalo. Nikomu nechutná. Ale Kristus jej přesto vypil až do dna. V trpělivém a zbožném sebezapření své přirozenosti. Zdrženlivosti od svého strachu ze smrti, umírání, bolesti a utrpení. V sebezapření každodenního znechucení lidským zlem, neznalostí, hloupostí, drby i nechutí jít s kůží na trh.

Ačkoli hlouběji než kdokoli z nás zažíval lidský odpor k dlouhé cestě lásky. Totiž všeobecný lidský vzdor vůči cestě od víry ke ctnosti, od ctnosti k poznání, od poznání ke zdrženlivosti, od zdrženlivosti k trpělivosti, od trpělivosti ke zbožnosti až k náklonnosti a teprve pak k lásce.

Ani Ježíšovi učedníci touto cestou nechtěli jít. Stejně jako Israelci po své Veliké noci. A tak není překvapením, že obvykle stejně také křesťané po Velikonocích.

Avšak také proto slavíme Velikonoce každý rok. A tak každý rok slavíme neděli Quasimodogeniti. Aby každý člověk mohl každý rok zkusit vyrazit alespoň k té víře. A pokud zvládá důvěřovat Božím zaslíbením, pak hurá ke ctnosti.

Tak je možné každý rok znovu zkoušet vyrazit na tu předlouhou petrovskou cestu. I Petr sám ji začínal mnohokrát. Také ji nezvládl napoprvé a najednou. Ale nakonec dokázal naplňovat božskou cestu krok za krokem. Následoval svého Mistra, Ježíše Krista, až na kříž. Pro lásku k Bohu a lidem. Pro lásku, která byla prostoupena ctností, poznáním, zdrženlivostí, zbožností i trpělivostí. Jinak by to totiž nebyla láska agapé.

Petrova formulace cesty následování JK tedy není nedostižným ideálem. Ačkoli právě evangelíkům tak často připadá. Vždyť ani ten půst už nás vpodstatě nezajímá - tak jakápak zdrženlivost? Celou cestu k božské lásce agapé prošel kromě Ježíše také Petr. Také Pavel. Také Ondřej a Štěpán. Zvládl ji také Mojžíš i Abraham. Jozue a David. A mnoho dalších, o kterých se nám nedochovala žádná zpráva.

Tolik věrných před nám sálo životodárné, ba pro život nezbytné, mléko duchovního rozvoje. Mléko poznání a cti. Mléko zdrženlivosti a trpělivosti. Tolik se opíralo na této cestě o kámen živý, ačkoli ho znovu a znovu zavrhuje tolik lidí.

A tak se mnozí před námi stali stavebními kameny mnoha duchovních domů. Stali se živými stavebními kameny mnoha živých duchovních domů. Byli svatým kněžstvem. Umírali pro Kristovo jméno. Vzdurovali svému určení, své přirozenosti.

Mnozí před námi byli jako novorozené děti. A mnozí kolem nás jsou - ačkoli to člověk tak strašně nerad přiznává jiným než sobě.

I ti bibličtí svědkové potřebovali mnoho nových začátků. Právě v každoročních Velikonocích, v každoročních nedělích Quasimodogeniti. V opakovaných vysluhováních eucharistie (Večeře Páně).

Tak hurá za nimi. Buďme jako nově narozené děti, vždyť jsme se minulý týden u velikonoční eucharistie (Večeře Páně) znovu narodili! V Božích očích jsme vždy „jen“ dětmi.

Všechno, co ČCE potřebuje dohnat, dohnat může. Všechno, co každý člen každé církve potřebuje dohnat, může dohnat. Tak se snad letos dostane pár dalších na stupeň alespoň ctnosti. Nebo alespoň víry a důvěry. A kdoví, možná to někdo dotáhne až k poznání. Nebo dokonce ke zdrženlivosti. Bez nichž jen svévolník a hlupák pomýšlí na zbožnost, náklonnost nebo dokonce lásku.

A možná bude někdo tyto stupně Boží cesty dokonce rozhojňovat (2Pe 1, 8). A tak stavět živý duchovní dům z živého kamene Ježíše Krista. Živý duchovní dům, který díky Bohu většinou nemá mnoho společného s kostely, sbory nebo modlitebnami.

Amen.

Píseň: 662 - Do země se skrývá